

Марио Кроненберг

Незаздравяваща рана

Сърцето ми се сгърчи почерняло
дълго крещя наранена душата
Кръвта ми изтече от моето тяло
Изпи я отново този вампир – самотата...

Когато спрат да те обичат е ужасно –
чувстваш се излишен, непотребен
Ден и нощ се молиш ти безгласно,
но не чува тази, от която си обсебен...

Моя любов,
защо си толкова жестока?
Защо ме караш мига да проклинам,
когато ме погледна феята зеленоока...

Защо ми писа „Когато чуя гласа ти,
искам да те побъркам от любов!“
А когато те молех за малка част от деня ти,
остана ти глуха за немия ми зов...

Ти ме прегази – от теб ми остана
в устата отровно горчив аромат
Нанесе ми нездравяваща рана
и продължи си спокойно, без да поглеждаш назад...

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11995>]